

**B. Élthes Eszter üdvözlő beszéde 2019. február 10-én
Bessenyei Ferenc szülőháza előtt, a Fűzfa utca 6. számú háznál**

Tabán, Cigányér part, Fűzfa utca 6., Pál utca 63., Kincsestemető, Agyag utcai iskola:
Bessenyei Ferenc e neveket sorolta mindig, ha gyerekkoráról kérdezték. Szinte hihetetlen, hogy szülőháza még ma is, 100 évvel születése után, itt áll előttünk épségben, és mi meghatódottan és hálával emlékezhetünk rá e helyen.

E felemelő pillanatban az ő mondatait szeretném idézni, azokat, melyeket a **Bessenyei** című könyvben a szerzőnek, Deák Attilának mesélt el gyermekkoráról:
„Az élet pereméről indultam az emberek közé. ... Az életben maradáshoz a makacsságot, azt hiszem, innen oroztam el. Mert azt éreztem: győznöm kell minden nap, mert ha nem, nincs rám szükség. .... ha valamit csináltam, azt jobban akartam csinálni, mint más. ... S miután a helyi Tabánban, a Pál utcában kevés volt a hozzám hasonló vasgyúró, rendszerint nekem lett "igazam". De azért ezek a győzelmek nem tettek elbizakodottá, és igyekeztem minőségi különbségeket tenni a dolgok között. Pontosan tudtam már akkor is, mikor vagyok igazságtalan..... Az én játékaim a mindennapi gyerek játékaik voltak. Talán ami mégis megkülönböztetett: a lázas keresés, a túlfűtöttség. .... Mindig elvonatkoztattam magam a valódi szituációktól, és minden igazságtalanságért egy király bántódott meg bennem. Minden hősiesség vagy tiszta dolog azonnal magával ragadott. .... Szabó János bácsi, a mesterem is mindig azt mondta, hogy ebből az életből, fiam, nem lehet másképp kikerülni, csak ha valami rendkívülit csinálsz, hát gyakorolj! .... Akkor fontos volt, hogy mindenki jól csinálja a dolgát, ellenkező esetben kifütyülték, kirúgták, abba kellett hagyni, nem volt mentség.”

Bessenyei Ferenc élete e házból indult el; innen, a **Cigányér partjáról jutott el egészen az óceánig:** a 20. század legnagyobb magyar színésze, és egyik legnagyobb magyar hazafija lett. Egész életét arra áldozta, hogy a magyar népet, kultúrát, nyelvet, és ezzel szülőföldjét szolgálja.

2005. január 12-én, temetésekor ketten is e szavakkal búcsúztak tőle: **„Most valóban a nemzet színészét temetjük.” – E súlyos kijelentéshez ma már azt is hozzátehetjük, hogy vele együtt a magyar nemzeti színjátszást is eltemettük.**